

„Hvad er din Hensigt med alt det, du sidder der og fortæller? Mener du, at Rosalies Død ikke skyldtes et Ulykkestilfælde?“

En uhyggelig Tanke slog ned i Doktoren og gjorde ham stum: Han har vidst det!

„Hvorfor tier du!“ raabte Præsten som et Menneske i den yderste Nød.

„Det er, som du siger, Johannes! Det var ingen ufrivillig Død.“

„Og hvorpaa grunder du den skammelige Formodning?“

„Jeg fandt et Brev i Rosalies Kjolelomme. I den Kjole, der hang i Badehuset sammen med hendes andre Klæder. Da Brevet ingen Udskrift havde, brød jeg det; men jeg havde ikke læst mange Linjer, før det blev mig klart, at det var hendes Afskeds-hilsen til dig. I sin nedtrykte og forvirrede Sindsstemning havde hun glemt at sætte dit Navn paa Konvoluten. Fra det Øjeblik, jeg forstod dette, læste jeg naturligvis ikke mere, og heller ingen andre har gjort det. Men de Par Linjer, jeg altsaa af Vanvare kom til at se, fortalte mig Sandheden. Naar jeg har fortiet den for dig, forstaar du vel mine Grunde. Jeg vidste jo, hvor inderligt du og Rosalie holdt af hinanden trods alle Modsætninger. Hun har handlet i en pludselig Sindsvildelse, i hvert Fald i ulyksalig Overilelse. Hun havde om Morgenens faaet et Brev fra dig, ikke sandt? Du havde heri bebrejdet hende, at hun i længere Tid ikke havde været til Alters. Det har velsagtens været den ydre Foranledning. Hvad forøvrigt hendes Brev angaar, saa ligger det forsegleet hjemme hos mig, og der er absolut ingen andre end Meta og mig, der veed om dets Eksistens. Meta har jeg endda først fornylig gjort til min Medvider, fordi jeg egenlig havde tænkt, at jeg for din Skyld vilde tage Hemmeligheden med mig i Graven. Nu skal jeg sende dig Brevet, saasnart jeg kommer hjem.“

Præsten var sunket ned paa Stolen og havde skjult Ansigtet i sine Hænder. Og pludselig brød han sammen med en Hulken, en Støn af Sorg og Smerte saa dump og vild som et dødssaaret Dyr.

Skønt Doktoren nu ikke var i Tvivl om, at Broderen havde anet Sandheden om sin Kærestes Død og med sin forfærdende